

Romarbrevet Kapitel 8. Övers och komm: Bo Giertz

Romarbrevet Kapitel 8 Livet i Anden (Rom 8:1–11)

Översättning

Alltså finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag. Det som var omöjligt för lagen, så som den försvagats genom köttet, det gjorde Gud: han sände sin Son i en gestalt lik vårt kött, det som synden bor i, för att sona synden, och dömde synden i köttet. Så skulle den rättfärdighet som lagen syftar till bli verklighet i oss, som inte drivs av köttet utan av Anden. De som låter köttet råda, de inriktar sig på det som köttet vill. Där Anden råder är man inriktad på det som Anden vill. Vad köttet åtrår, det betyder död. Vad Anden åtrår, det ger liv och frid. Köttets inställning är nämligen fiendskap mot Gud. Det vill inte böja sig för Guds lag och kan det inte heller. De som låter köttet råda, de kan aldrig behaga Gud. Men ni låter inte köttet råda, utan Anden, så sant Guds Ande bor i er. Men om någon inte har Kristi Ande, så hör han honom inte till.

Om nu Kristus är i er, så är väl kroppen dömd att dö för syndens skull, men anden har liv för rättfärdighetens skull. Om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda, bor i er, så skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande, som bor i er.

Kommentar

Paulus summerar: alltså vilar inte längre någon dom över dem som är i Kristus Jesus. Den fördömelse som vilade över oss är upphävd och kommer aldrig att drabba oss. Det beror helt och hållet på det som Kristus har utfört. Vi får tro och ta emot. Att tro betyder att komma till Kristus och förenas med honom. Då är man ”i Kristus Jesus”, och då har ”syndens och dödens lag” upphört att gälla. Det är den lag som säger: Den som syndar han skall dö. Den har upphävts genom ”livets Andes lag”. Det är den nya ordningen: vi behöver inte dö, ty Anden ”gör levande” (2 Kor 3:6). Han skapar tro på Kristus. Hans lag lyder: Den som tror på Sonen skall icke förgås.

Så har det omöjliga blivit möjligt. Lagen kunde inte göra oss till Guds barn. Den stod maktlös inför vår fördärvade natur, vårt ”kött”, som aldrig kunde förvandlas och bli fritt från synden. Därför grep Gud in. Han sände sin Son i mänsklig gestalt, lik oss, utsatt för samma frestelser, samma lidanden och död – men utan synd. Det gjorde han för att komma till rätta med synden och sona den. Nu först dömde Gud synden, den som han så länge haft fördrag med (3:25). Men nu var det Kristus som bar den. I honom fick den sin dom – ”i köttet”, säger Paulus. Det kan syfta på att Kristus bar våra synder ”i sin kropp” (1 Petr 2:24). Det kan också betyda att det var synden i vårt kött, som nu fick sin dom.

Först på det viset kunde det goda, som lagen syftade till, gå i uppfyllelse. Det uppfylldes i oss, inte av oss. Vi blev rättfärdiggjorda. Vi blev Guds barn och fick hans Ande. Därmed har vårt liv fått en helt ny inriktning. Vi ”vandrar efter Anden” som Paulus egentligen säger. Det betyder att vi drivs och styrs av Anden på vår väg fram genom livet. Köttet har vi alltjämt kvar. Det försöker på allt sätt hindra oss (Gal 5:17). Men här finns ändå en avgörande olikhet. Somliga låter köttet råda och inriktar sig på det som köttet vill. Man kan också översätta: De tar köttets parti och ställer sig på köttets sida. Gör man det, då är man under syndens och dödens lag. Men en kristen låter Anden råda. Han ställer sig på Andens sida i den strid som utkämpas inom honom. Även inom honom finns något, som varken kan eller vill lyda Gud. Det dömdes till döden på korset. Den domen bekräftades i dopet. En kristen bekräftar den var dag. Han säger nej till det som köttet vill. Han vet ju att det betyder död, liksom han vet vad Anden vill: liv och frid. Denna inställning finns, där Anden finns. Den är en följd av att man lever i tron på Kristus och i gemenskap med honom.

En kristen är alltså på sätt och vis ett dubbelväsen. Han är – som Luther sade – ”på en gång syndare och rättfärdig”. Han har en mänsklig natur, som är märkt av synden. Därför måste kroppen dö. Men samtidigt är han benådad rättfärdiggjord. Det har tänts ett nytt liv i honom. Han äger det genom Anden och i sin ande (texten kan betyda bådadera). Det är ett liv, som döden inte råder över ”för rättfärdighetens skull” – alltså därför att Kristus dött för oss och skänkt del i sin rättfärdighet. Den gemenskap med Kristus, som vi äger genom Anden, innebär att också vi skall uppväckas och göras levande, på samma sätt som Jesus uppväcktes. Döden och uppståndelsen innebär alltså inte att anden ”befrias” från kroppen, utan att vi får en ny kropp, en ny konkret existens, där vi äntligen är fria från ”syndens lag i våra lemmar”.

Vi är Guds barn (Rom 8:12–17)

Översättning

Alltså, bröder, står vi i skuld — men inte till köttet, så att vi måste leva så som köttet vill. Om ni lever som köttet vill, då kommer ni att dö. Men om ni dödar kroppens gärningar med Andens hjälp, då får ni leva. Alla som drivs av Guds Ande, de är Guds barn. Ni fick ju inte en träldomens ande, så att ni åter skulle känna fruktan. Utan ni fick en barnskapets ande, i vilken vi ropar: Abba, Fader! Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Men är vi barn, så är vi också arvingar: Guds arvingar och Kristi medarvingar, så sant vi delar hans lidanden för att också dela hans härlighet.

Kommentar

Guds barn är de som ”drivs av Guds Ande”. Också Guds barn har kvar sitt kött. Det kommer med sina krav. Men vi står inte i skuld till det. Vi har inga förpliktelser mot det. Vi behöver inte tänka: eftersom detta ändå finns hos mig, så är det hopplöst. Det kan aldrig bli hopplöst, när vi har Kristus. Därför ställer vi oss på Andens sida och ”dödar kroppens gärningar”. ”Kroppen” betyder här ”köttet”. Det är dess önskingar och förslag, som vi säger nej till. Det gör vi med Andens hjälp. Och märk väl: det är inte fråga om en träldomens ande, en som säger: Detta är jag så illa

tvungen till. Den anden gör oss rädda för Gud, så att vi tjänar som motvilliga trälar. Men här är det fråga om barnskapets ande, som kan säga – som Jesus själv – ”Abba, Fader”. Vissheten att vi får vara barn och lever inför en god Faders ögon är en långt bättre drivkraft än någon lag kan vara. Och Anden ger oss också visshet om att vi är Guds barn. Paulus syftar på en av trons djupaste upplevelser, en trygg inre visshet om barnskapet. Därmed är vi också arvingar till allt det, som Kristus har vunnit åt oss, Guds rike och all dess kommande härlighet. Men barnskapet betyder inte att vi slipper lidandena här i världen. Det betyder att även lidandena får sin mening.

Hoppet och lidandet (Rom 8:18–25)

Översättning

Jag menar nämligen att våra lidanden här i tiden ingenting betyder i jämförelse med den härlighet som kommer att bli vår när uppenbaras. Med brinnande längtan väntar allt skapat efter den stund, då Guds barn skall uppenbaras. Skapelsen har ju blivit lagd under förgängelsen, inte av egen vilja utan genom en annans verk — och dock med en förhoppning. Ty även själva skapelsen skall bli fri från sin trældom under förstörelsens makter och få del i den frihet som hör med till Guds barns härlighet. Vi vet ju, att hela skapelsen ännu i dag samfällt suckar och våndas som i barnsnöd. Och inte bara den: också vi som har fått Anden som förstlingsgåva, också vi suckar inom oss och väntar efter den stund då vårt barnskap blir verklighet och vår kropp förlossas. Det är i hoppet som vi är frälsta. Ett hopp som man ser förverkligat är inte längre ett hopp. Vem hoppas på det som han redan ser? Men om vi hoppas på det som vi inte ser, då väntar vi på det, troget och uthålligt.

Kommentar

För Nya Testamentet är lidandet ett faktum, nästan en självklarhet, inte minst för en kristen som får möta all den fiendskap som världen spontant känner inför Kristus. Men dessa lidanden väger fjäderlätt mot den härlighet som kommer att uppenbaras – ”på oss” säger Paulus, så att vi förvandlas av den. Paulus tänker på den dagen då Kristus kommer åter och gör allting nytt. Då skall vi ”tillsammans med honom träda fram i härlighet” (Kol 3:4). Det är inte bara vi som längtar efter den dagen. Det gör hela skapelsen, säger Paulus. Skapelsen är i dag inte längre sådan som den framgick ur Guds hand. Den har blivit ”lagd under förgängelsen”. Också här är förstörelsens makter i verksamhet. Det är en följd av syndafallet och det har skett ”genom en annans verk”. Paulus menar: Genom att Adam föll och genom att jorden blev förbannad för hans skull (1 Mos 3:17 f). Men redan den gången hade Gud beslutat att upprätta sin skapelse, både människan och världen. Därför skall Gud skapa nya himlar och en ny jord ”där rättfärdighet bor” (2 Petr 3:13) . Det mot den dagen som skapelsen längtansfullt sträcker sig. Vi vet, säger Paulus, att skapelsen suckar och våndas under förgängelsen. Det vet vi naturligtvis inte genom vårt eget studium av naturen. Det är en kunskap som bara Gud kan ge, när han genom sitt ord låter oss blicka in i tillvarons fördolda sammanhang.

Men det är inte bara naturen som suckar under trycket av det onda i världen. Det gör också vi kristna, säger Paulus. Det gör vi fastän vi är Guds barn och har fått Anden som ”förstlingsgåva”. Förstlingsgåvan var det första av skörden. Det frambars som ett offer åt Gud. Där det lades på altaret var det beviset på att en ny skörd hade mognat på fälten. Så är Anden det första av Guds rikets skörd, som står mogen. Skörden ser vi ännu inte, men Anden visar att den finns där. Guds rike är nära. Men ”det är i hoppet som vi är frälsta”. Vi är det verkligen, men det är ändå något som vi väntar på. Vårt barnskap blir synligt, inte en konkret verklighet, förrän på den dag då Kristus kommer i sitt rike. På den dagen skall vår kropp förlossas. Vi skall inte förlossas från kroppen. Kroppen är tvärtom indragen i frälsningen. Den skall äntligen bli fri från den ”syndens lag” som nu bor i våra lemmar.

Anden som manar gott för oss (Rom 8:26–27)

Översättning

Så kommer också Anden vår svaghet till hjälp. Själva vet vi inte vad vi bör bedja om, men Anden själv träder in som vår föreberedare med suckar som ingen kan kläda i ord. Och han som rannsakar hjärtan, han vet vad Anden vill. Det är ju enligt Guds vilja som han manar gott för de heliga.

Kommentar

Det är inte bara skapelsen och vi själva som suckar. Det gör också Anden som bor i oss. Även inom oss, i en människa som tror och som ber, finns det svaghet. Den finns i själva gudsförhållandet, i bönelivet – så långt det nu beror på oss. Men här kommer Anden ”vår svaghet till hjälp”. Han träder in för oss som vår förebedjare hos Gud. Det gör han med suckar som vi inte förstår. Möjligen menar Paulus att tungomålstalet var ett uttryck för Andens sätt att ”mana gott för oss”. Varje fall vill han säga, att det avgörande till slut inte är styrkan och djupet i våra böner, utan detta att Anden själv, Tröstaren och Förespråkaren, tar sig an vår sak. Det sker något i hjärtats fördolda djup, mitt i vår svaghet, ett verk som Gud själv utför hos dem som tror.

Här verkar Gud (Rom 8:28–30)

Översättning

Vi vet, att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa, för dem som är kallade efter hans rådslut. Långt i förväg kände han dem. Redan då bestämde han om dem att de skulle bli avbilder av hans Son, honom lika, så att Sonen skulle bli den förstfödde bland många bröder. Dem som han förut bestämt, dem kallade han också. Dem han kallat, dem gjorde han också rättfärdiga. Och dem han rättfärdiggjort, dem skänkte han också sin härlighet.

Kommentar

Här samverkar allt – också lidandet! – till det bästa ”för dem som älskar Gud”. Detta att älska Gud är inte någon förtjänst, inte en berömvärd gärning, som Gud belönar med att låta allting lyckas för oss. Men det är ett bevis på att man lever i Guds kärlek, indragen i hans frälsningsverk. Detta verk för Gud igenom, trots alla hinder. Visserligen kan en människa säga nej, fast Gud vill att alla skall bli frälsta. Gud kallar också dem som kommer att säga nej. Å andra sidan vet Gud, vilka som kommer att svara ja. Gud ”känner dem långt i förväg”. Paulus använder här ett viktigt men svåröversatt uttryck som återkommer i andra sammanhang, där han talar om att vi ”blivit kända av Gud” (1 Kor 8:3, 13:12, Gal

4:9). Detta är ett av de djupaste uttrycken för gudsförhållandet. Gud har känts vid oss, han har tagit oss in i sina länkar och sitt förtroende, han känner oss och ändå älskar han oss. Här säger ordet också detta, att Gud redan i begynnelsen (innan världens grund var lagd! Ef 1:4 f) kände de sina och skrev deras namn i livets bok. Dem kallar han nu också, de blir rättfärdiggjorda och de får hans härlighet & redan nu i hoppet (så att vi i hoppet kan berömma oss av hans härlighet, 5:2) och slutligen så att det kan ses med ögonen. Alltså är hela frälsningen Guds verk, från början till slut. Vi kan bara ta emot & eller vägra att göra det.

Därför är vi trygga (Rom 8:31‐39)

Översättning

Vad skall vi nu säga om detta? Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss? Han som inte skonade sin egen Son utan utgav honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom? Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. Vem kan döma oss skyldiga? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer: den som har uppstått. Han sitter på Guds högra sida. Han manar också gott för oss. Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Kanske trångmål? Eller ångest eller förföljelse? Eller hunger eller nakenhet? Eller fara eller svärd? Som det står skrivet:

För din skull dödar man oss dagen lång, vi blir räknade som slaktfår.

Nej & i allt detta vinner vi en härlig seger, genom honom som har älskat oss. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller väldigheter, varken det som nu är eller komma skall, varken någon makt i höjden eller djupet eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus vår Herre.

Kommentar

Denna övertygelse om utkorelsen inger en djup trygghet. Det beror alltså inte på oss utan på Gud. Har han nu gripit in på detta vis i våra liv, då vet vi att han vill föra oss ända fram. Vem kan hindra det? Vem kan anklaga oss eller fördöma oss? Paulus har förut med allt eftertryck sagt, att lagen, Guds egen goda lag, både anklagar och dömer oss. Han vet hur många vittnen som kan träda upp emot oss. Men här måste de alla tåga. Kristus har dött för oss. Han manar gott för oss. Gud har förklarat oss rättfärdiga i Kristus. Nu tillhör vi honom. Och från denna kärlek kan ingenting skilja oss. Inte heller alla de lidanden som alltfjämt finns kvar, skrämmande och plågsamma. Genom Kristus vinner vi en härlig seger över dem alla. Paulus hopar ständigt nya namn på lidanden, hinder, frestelser och onda makter. Och så stryker han ett streck över dem alla. De kan aldrig skilja oss från denna Guds kärlek, som mött oss i evangeliet. Och så slutar Paulus & för fjärde gången & med de ord som rymmer allt han velat säga: i Kristus Jesus vår Herre. <

Copyrightregler:

Bo Giertz är upphovsman till såväl översättning som kommentar, Nedladdning och utskrift av såväl översättning som kommentar får endast ske för personligt bruk, All övrig användning av såväl översättning som kommentar måste godkännas av rättsinnehavarna samt

Stiftelsen bibelskolan.com åtar sig att förmedla eventuella förfrågningar om vidare användning av översättning och/eller kommentar till rättsinnehavarna.

REGISTER:Nya Testamentet Romarbrevet